

REINALDO GARCÍA RAMOS

*Funkcionárius az új világ kapujában**O. G. asszony fényképe bevándorlók előtt*

*Majdnem semmit se tud a rágcsálókról
 hogy milyen egy akácfa, ne kérdezd tőle soha;
 fogad és vizsgál fényes fém-szigorral,
 nem tudja, miért szállnak virágról virágra a méhek*

*De el lehet kérni tőle a használati utasítást
 határozottan közölni vele
 az aktuális kérdőív pontos nevét
 számára a fennkölt, bámulatos aktacsomó
 szent, lapozza felkent ujjjaival*

*És váraozz végtelen türelemmel;
 ne gondold, hogy rögtön tudni fogja
 minden katasztrófa gyökerét;
 bármennyire erőlködik, nem tudja elképzelni
 a Földnek azt az átokverte sarkát, amely
 ennyi kiebrudalttal árasztja őt el szüntelen.*

*(Ha válaszol, rögtön kiviláglik, hogy az ő álmait
 még soha nem elemezte senki.)*

*Azért van itt, hogy kötelességét teljesítse,
 és imádja hivatalát
 a beadványokat egy opossum buzgalmával késlelteti
 visszadobja, mint moszatot viharos tengerek;
 úgy tudja magáról, hogy igazságos és tiszteletreméltó
 sőt, kiegyensúlyozott
 de nincsen nap, hogy ne hoznák ki sodrából
 a rajongók
 akik fölösleges válaszaikkal rosszul töltik ki
 kérdőívét, mintha nem volnának szabályai.*

*A monológ**A halálhoz közel van a fény; a szerelemhez a feledés.*

*Mint kardok, fogak, éles kések,
 láthatatlan, óriási falak,
 a világ zaja még elér
 arcodig, a füledbe ömlik;
 a föld ontja tovább
 megszokott zűrzavarát
 hangorkánja lelkesít, megmentene;
 de te már nem értheted –
 szavaid önmagukba zárnak.*